

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa PGE D. S.A. w L.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanej Energetyka Wiatrowa G. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością spółki komandytowej w B.
o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 21 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony zainteresowanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 października 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od zainteresowanej na rzecz powódki kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 30 października 2013 r., wydanym w sprawie z powództwa PGE D. S.A. w L. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki z udziałem zainteresowanej Energetyki Wiatrowej G. Sp. z o.o., na skutek apelacji wniesionych od wyroku Sądu Okręgowego w W. zmienił zaskarżony wyrok w zakresie kosztów oraz oddalił apelację Prezesa Urzędu oraz zainteresowanej.

Zainteresowana Energetyka Wiatrowa G. Sp. z o.o. zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi

zainteresowana zarzuciła naruszenie art. 7 ust. 1 PE w związku z art. 7 ust. 8i PE i par. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia systemowego; art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. w związku z art. 7 ust. 3 pkt 1 tej ustawy; art. 5 k.c. w związku z art. 7 ust. 1, art. 7 ust. 8j pkt 3 PE oraz par. 6 i 7 rozporządzenia systemowego oraz art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zainteresowana powołała się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, które sformułowała w postaci pytania: „czy termin warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznego, określane przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej, na wniosek podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, którym to terminem posługuje się ustawodawca w PE i aktach wykonawczych ograniczony jest wyłącznie do technicznych warunków przyłączenia, czy obejmuje warunki techniczne wraz z warunkami prawnymi określonymi w projekcie umowy o przyłączenie dołączanej do warunków technicznych zgodnie z par. 8 ust. 6 rozporządzenia systemowego i w konsekwencji kiedy (czy po dołączeniu warunków technicznych czy też warunków technicznych wraz z projektem umowy) dochodzi do aktualizacji skutków prawnych przewidzianych w art. 7 ust. 8i PE związanych z doręczeniem warunków przyłączenia?”

Powódka PGE D. S.A. w L. w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne

skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarga kasacyjna zainteresowanej nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ mimo takiej deklaracji nie ujawnia istotnego zagadnienia prawnego sprawy, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy merytorycznej ocenie zaskarżonego wyroku prowadziłoby do udzielenia odmiennej odpowiedzi na problem prawny sformułowany w skardze zainteresowanej.

Z przepisów Prawa energetycznego oraz rozporządzenia systemowego wynika jednoznacznie, że prawodawca rozróżnia między warunkami przyłączenia a projektem umowy przyłączeniowej. Warunki przyłączenia mają określoną treść i dotyczą kwestii technicznych, jakie powinien spełnić podmiot ubiegający się o przyłączenie. Do warunków tych przedsiębiorstwo sieciowe zobowiązane jest dołączyć projekt umowy, który to projekt podlega następnie negocjacom między podmiotem przyłączanym a przedsiębiorstwem sieciowym, przy czym stan związania przedsiębiorstwa sieciowego treścią projektu umowy determinowany jest w zakresie jej postanowień nie dotyczących kwestii technicznych przez przepisy prawa cywilnego, a w zakresie samych warunków technicznych przyłączenia przez przepisy Prawa energetycznego (określające ważność warunków przyłączenia) oraz przepisu rozporządzenia systemowego wyznaczające zakres przedmiotowy tych warunków.

Wskazuje na to treść art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, w którym mowa jest o podstawach obowiązku przyłączania do sieci. Obowiązek ten aktualizuje się, po pierwsze, w przypadku istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci; po drugie, gdy podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci spełnia warunki przyłączenia do sieci. Wówczas przedsiębiorstwo sieciowe ma obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci na zasadzie równoprawnego traktowania, co wskazuje na określoną treść umów przyłączeniowych. Odmowa zawarcia umowy o przyłączenie do sieci dla podmiotu, który spełnia warunki przyłączenia do sieci, nakłada na przedsiębiorstwo sieciowe stosowny obowiązek informacyjny względem Prezesa Urzędu. Potwierdza to § 4 rozporządzenia systemowego, zgodnie z którym przyłączenie podmiotu do sieci następuje na podstawie umowy o przyłączenie do sieci po spełnieniu warunków przyłączenia do sieci. Nie ma zatem podstaw dla poszerzania zakresu pojęcia „warunków przyłączenia” o projekt umowy przyłączeniowej, tym bardziej że projekt umowy przyłączeniowej może ulec zmianie w wyniku negocjacji.

Wydanie warunków przyłączenia stanowi wykonanie obowiązku ustawowego ciążącego na przedsiębiorstwie sieciowym. Dlatego Sąd Najwyższy podziela ten pogląd doktryny, zgodnie z którym wydanie warunków przyłączenia potwierdza gotowość przedsiębiorcy sieciowego do zawarcia umowy przyłączeniowej, lecz nie kreuje obowiązku jej zawarcia ani nie przesądza, że spełnione są techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci w rozumieniu art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego. Warunki przyłączenia wydane przez przedsiębiorstwo sieciowe wskazują bowiem, jakie parametry musi spełniać instalacja podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, aby takie przyłączenie było możliwe.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż zainteresowana nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 i § 13 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, orzekł jak w sentencji.

